

Sygn. akt IV CNP 2/17

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 5 czerwca 2014 r., sygn. akt III Ca (...),
w sprawie z powództwa J. J.
przeciwko M. S. i A. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 września 2017 r.,

- 1) odrzuca skargę,**
- 2) oddala wniosek radcy prawnego M. S. ustanowionego z urzędu dla powoda o zasądzenie kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Powód J. J. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 5 czerwca 2014 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 października 2013 r., w którym oddalono powództwo przeciwko M. S. i A. P. o zapłatę kwot po 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną wydaniem przez uczestniczki, jako pełnomocniczki ustanowione z urzędu, opinii o braku podstaw do wniesienia skarg kasacyjnych w jego imieniu.

Skarżący podniósł, że wyrok jest niezgodny z art. 378 § 1, art. 379 pkt 5, art. 386 § 2, art. 214 § 1, art. 224 § 1, art. 299, art. 217 § 3, art. 302 § 1, art. 227, art. 278 § 1, art. 232, art. 118 § 3 k.p.c. oraz z art. 484, art. 23 i art. 24 k.c. Jako podstawę skargi wskazał naruszenie przepisów prawa procesowego: art. 378 § 1, art. 379 pkt 5 i art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 214 § 1 i 224 § 1 k.p.c., poprzez ich niezastosowanie; art. 217 § 3 w zw. z art. 227 i art. 278 § 1 w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez ich błędne zastosowanie; art. 299 w zw. z art. 217, art. 214 i art. 302 § 1 k.p.c. poprzez ich błędne zastosowanie, a także przepisów prawa materialnego: art. 484 w zw. z art. 23 i art. 24 k.c. i art. 118 § 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym, poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem orzeczenia, przesądzić o istnieniu jednej z przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Stanowi ona nadzwyczajny, sformalizowany środek procesowy, zatem przepisy ją regulujące powinny być wykładane ściśle (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, nie publ., z dnia 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, nie publ., z dnia 25 marca 2009 r., V CNP 93/08, nie publ., z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, nie publ.). Zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury niezgodność musi mieć charakter kwalifikowany, a nadto oczywisty. Orzeczenie niezgodne z prawem to widocznie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo wydanie w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej, uchybiające ogólnie przyjętym standardom rozstrzygnięć, któremu towarzyszy rażąco błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie prawa (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174; z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., do elementów konstrukcyjnych skargi należą: oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, przytoczenie i uzasadnienie podstaw skargi, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne,

uprawdopodobnienie powstania szkody w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w innym trybie nie było i nie jest możliwe. Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że powołanie się na wystąpienie określonej szkody, bez wyraźnego i ścisłego wskazania jej wysokości, przedstawienia przekonującej argumentacji prawnej, która mogłaby wskazywać, że została rzeczywiście wyrządzona, jak również bez powołania dowodów bądź środków uwiarygodniających twierdzenia strony w tym zakresie, samo w sobie nie jest wystarczające do spełnienia ustawowego obowiązku jej uprawdopodobnienia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2014 r., IV CNP 33/14; z dnia 9 grudnia 2013 r., II CNP 43/13; z dnia 31 października 2013 r., III CNP 28/13 – nie publ.). Sytuacja taka zachodzi w przedmiotowej sprawie. Skarżący nie uprawdopodobnił w dostatecznym stopniu wyrządzenia szkody. Twierdzenie, że polega ona na pozbawieniu kwoty dochodzonego wcześniej roszczenia jest oczywiście niewystarczające. Jak wskazuje się w judykaturze, gdyby powołanie się na oddalenie powództwa miało być wystarczające dla spełnienia tego wymagania, wprowadzenie go przez ustawodawcę traciłoby sens (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III BP 7/07, OSNP 2009, nr 1 - 2, poz. 11 i z dnia 8 grudnia 2009 r., III CNP 53/09, niepubl.). Ponadto szkoda musi być rzeczywiście poniesiona i wobec tego, że między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a jej powstaniem musi zachodzić normalny, adekwatny związek przyczynowy, a szkoda musi być spowodowana przez wydanie orzeczenia, to oczywistym jest wymóg jej powstania później niż w dacie wydania orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 153, z dnia 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, OSNP 2007, nr 15 - 16, poz. 223, z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, Biul. IC 2007, nr 12, z dnia 25 maja 2007 r., II CNP 30/07, Biul. IC 2008, nr 12). Twierdzenie o pewnym wygraniu procesu w tak oznaczonym zakresie może być oparte jedynie na przypuszczeniu, hipotetycznym przebiegu zdarzeń, a nie na sprawdzalnym fakcie. Z tych przyczyn nieuwzględnienie powództwa w żądanej wysokości nie może być utożsamiane z wyrządzeniem szkody (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2015 r., II CNP 15/15 oraz z dnia 12 marca 2015 r., II CNP 54/14 – nie publ.). Skarżący

ograniczył się do stwierdzenia, że w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia, do jego majątku nie weszła kwota 6000 zł dochodzona tytułem zadośćuczynienia.

Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, jako nie spełniającą wymagań ustawowych (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Wniosek pełnomocnika, ustanowionego z urzędu dla J. J. w postępowaniu skargowym o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, został oddalony w braku złożenia oświadczenia, że opłata nie została zapłacona w całości lub w części (§ 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu - Dz.U. 2016 r. poz. 1715 ze zm.).

aj

r.g.